

Fredagen den 8 Maj 1908

Landet vaknar.

Uttalanden i dagens brännande fråga.

Äro myndigheterna fega?

Hr redaktör!

Tillåt äfven mig göra ett inlägg i frågan om socialisternas fandemonstration. Huru länge skall denna humbug med "demonstrationståg" tålas af iaglydige medborgare, som på sina promenader med hustru och barn knappast kan komma fram på de gator, där detta tåg passerar, att nu ej tala om omöjligheten att på hela eftermiddagen 1 maj kunna befara dessa gator hvarken med spårvagn eller droska. Äro verkligen våra myndigheter så fega, att de icke våga förbjuda dessa upprorståg, så låt dem åtminstone utgå från Torsgatan och Odengatan öfver Valhallavägen till Gärdet. Jag tror vederbörande

demonstranter då snart af sig själfva skulle ledsna på promenaden. Hvart skall det taga vägen om fegheten och undfallenheten för allt, som utgår från socialisternas högkvarter vid Barnhusgatan nu äfven skall gripa vårt polisbefäl? Efter det dundrande flathetsbetyg hr t. f. polismästaren Tamm gifvit sig själf kan man vänta hvad som helst i demonstrationsväg. Man vet ej om man skall gråta eller skratta, då man jämnställer polisens nu visade feghet med det mod den lägger i dagen, då det gäller några fattiga gummiballongsförsäljare, som några dagar förut — utan "tillstånd" gud bevars — sålt sin vara och för detta "brott" led-sagades med lager och allt Drottninggatan i hela sin längd af två takfasta poliskonstaplar! Måne det ej var till Traskapatrullos land i stället för London, som våra studerande konstaplar foro i fjol?

Quousquetamdem — — —

Svar till "Svar".

Med anledning af svaret från landsbygden i gårdagens N. D. A. ber jag att få ytterligare säga några ord.

Hvad som säges om Stockholm och myndigheternas svaghet här är tyvärr alldeles riktigt. Vål vore om det verkligen i landsorten existerade bättre förhållanden. Men jag tror det ej. Dagligen innehålla tidningarna från skilda delar af landet underrättelser om socialistiska våldsdåd. Svenska arbetareförbundets medlemmar jagas likt fredlöse, deras hustrur och barn förföljas. Och hvad göra myndigheterna? Ingenting eller — de stå maktlösa, som det ibland heter i telegrammen.

Det står i grundlagen att konungen "skall ingens samvete tvinga eller tvinga låta". Hvarje dag tvingas samveten i detta land, hvarje dag äga de skamligaste förföljelser rum och våldet triumferar.

Jo, jag frågar ännu, frågar om folket skall vakna och skaffa sig styresmän, som både kunna och vilja återställa den lagliga ordningen i landet? Bli den frågan icke nöjaktigt besvarad kunna vi räkna på fingrarna, när den rena anarkien skall hafva inträdt.

Jag ger "Svar" rätt i mycket. När en man som Hjalmar Branting, som i sin tidning hetsar till våld och för ett pöbel-språk utan like kan gå omkring i kammaren och skaka hand med både höger- och vänstermän, då är det i sanning illa beställt. Ja, fegheten har gått så långt och rädslan för socialismen, att de män landsbygden sänder till riksförsamlingen icke våga föra rent språk mot våldets män.

Sverige har icke vaknat efter 1905. Men det blir ett uppvaknande med förskräckelse, om det får fortgå på detta sättet.

Skall regeringen inse det?

Jag frågar.

Vilja till uppror.

Det är sannerligen hög tid att de borgerliga elementen i detta samhälle finna hvarandra, ej blott i gemensam indignation, utan också i gemensamma, kraftiga åtgärder mot det hänsynslösa öfversitteri, hvarmed de socialiststuppviglade arbetarne i detta land snart sagdt hvarje dag visa sig trampa rätt och ordning, andras personliga frihet och trygghet till lif och egendom under fötterna.

Utvecklingen har gått fruktansvärdt fort under en till synes allt mera växande

flathet och undfallenhet från myndigheternas sida. Man skulle för tjugtu år sedan ha blifvit utskrattad som en fantast, om man vågat profetera, att det år 1908 snart sagdt ej skulle finnas någon plats i Sveriges rike, där en person, som vågade arbeta mot ett samhällsomstörtande arbetarepartis order, skulle kunna gå trygg till lif och få ha sitt arbete och sin egendom oförkränkt. Därhän har det emellertid gått. Det går ej en dag utan underrättelser om strejköfvervåld, om socialisternas kränkningar af den personliga friheten och af den allmänna säkerheten, om deras våldsbud och våldsdåd af olika art. Och detta åser ett dock ännu starkt samhälle med händerna i kors, under det att denna grupp omstörtningmän, som vid hvarje tillfälle taga sig själfva rätt utan att fråga efter lag och laga myndighet, dock ännu åtminstone äro en minoritet af landets invånare, skrämmande blott genom enigheten i sina fräcka uppsåt och hänsynslösheten i dessas fullföljande — så länge samhället synes tolerera deras framfart.

Det kan ej få fortgå på detta sätt. De tiotusentals arbetare, som lyssna till det revolutionära evangeliet, få dag efter dag inpräntade i sig en mängd lögnaktiga fraser om hur samhället utsuger dem, hur lagar och domare äro orättfärdiga, ett evangelium, som ytterst mynnar ut i en — visserligen sällan öppet formulerad — maning till de "klassmedvetna" att trotsa

dessa lagar och själfva på våldets väg taga hvad lag och rätt ej medgifver dem. Detta är viljan till uppror, som sedan ett par decennier som ett smygande gift inympas på en stor del af vår arbetareklass, och följderna visa sig nu allt mer ohöljdt för hvarje dag som går. Socialisterna pläga själfva gärna likna sig vid en armé, och liknelsen är ju rätt träffande — men det samhälle, som ej värjer sig, då en fientlig armé står midt i dess landamären, det samhället är dömdt till undergång. Må vi vakna upp och sätta oss till motvärn!

De förblindade borgerliga element af den radikala vänstern som gå socialisternas ärenden och tigga deras nåd för att bibehålla chimären af ett politiskt inflytande i vårt land, må vi lämna ur räkningen. De ha gjort mycket ondt genom att åt den revolutionära rörelsen i mindre klarsyntas ögon gifva en prägel af humanitetssträfvande och smått borgerlig respektabilitet, som den sannerligen ej förtjänat. Men äfven de, som ärligt vilja vårt svenska samhälles bevarande, ha mycket att förebrå sig, då de ej långt före detta med kraft tagit upp striden mot vålds- och pöbelvåldet, som nu med ohöljd fräckhet sticker fram sitt hufvud öfver hela vårt land. Hur otroligt slappt ha ej våra myndigheter, statens organ, åsett strejkandes öfvervåld, bojkottofog och skandalösa demonstrationsupptåg! Den bedröfliga tillställningen på Stockholms gator den 1 maj väckte ju uppmärksamhet därför att den politiske fantast, som skulle vara Stockholms borgmästare, deltog däri — men liknande fall ha vi ju snart sagdt hvarje dag kunnat konstatera

från socialistiska uppträden landet rundt, där striden mot samhället, äganderätten och oliktankandes frihet på det fräckaste sätt i världen fått predikas.

Oroligheterna i Ådalen synas nu åtminstone för tillfället ha gifvit med sig utan att det kommit till fullt så ohyggliga tilldragelser som vid Sandöådalen. Hur mjåkades det ej för ett par veckor sedan om dessa, då det gällde att söka nåd för ett par af de brottslingar som deltagit i desamma! De framställdes snart sagdt som unga entusiaster och martyrer för en helig sak — men hvad som nu händer i Sandötrakten visar mer än väl, att de voro blott ett par profexemplar af en typ som blifvit allt mera vanlig bland sågverksdistriktens af socialisternas uppvigling förvildade arbetarebefolkning. När helst den ej får sin och socialistledningens vilja fram, är den åter färdig till våldsdåd i tron att pöbelvälde och näfrätt skall kunna gälla emot lag och rätt, blott emedan uppviglarne och de uppviglade intala hvarandra att de äro så och så många tusen och för tillfället de starkaste på platsen. Aldrig skall vålds- och upprorsandan gå ur denna vilseledda arbetarebefolkning förr än man på allvar tager uppviglarne för hufvudet, går till roten af det onda och gifver våldsmännen en minnesbeta som ej glömmes. Nåd och öfverseende från statens sida skall af dessa socialistiska arbetare blott betraktas som undfallenhet för deras inbillade makt.

Regeringen beslöt sig sålunda i efte timmen för energiska åtgärder till lugnets upprätthållande. Vi äro af den mening, att sådana åtgärder kunde ha vidtagits tidigare. Den socialistiska våldstaktiken ej minst i Norrland är ju numera så fullkomligt välkänd, att man mycket väl kunde förutsäga hvad den norrländska stufvarekonflikten skulle komma att föra med sig. Hade det då ej varit bättre att i tid hafva haft tillräckligt skyddsman- skap på platsen för att förebygga, att socialisterna skulle än en gång gent emot arbetsvilliga kunna använda sin vanliga taktik af skrämsel och öfvervåld? Skall det nödvändigt behöfva flyta blod innan samhället besluter sig för att uppfylla sin första naturligaaste plikt att skydda oförvitliga medborgare i deras lofliga arbete för uppehållet?

Ådalsaffären visar för öfrigt än en gång, hur illa ställdt det är med ordningens upprätthållande på landsbygden. Landet vaknar i indignation öfver socialistregementet, sade vi i går — må regering och riksdag också vakna till insikt om att det är på hög tid att med kraft skrida in mot det onda, om det ej alldeles skall taga öfver hand i vårt land!